

да не бы и той да е отъ ученицытъ на Галилеанинътъ отрича са, като са кълнѣше и прокълняваше. Туй станж три пжти; но на третій пжть като чу пѣ-тельтъ да пѣе, напомня си прѣдричанъето на учи-тельтъ, излѣзва вѣнъ и плаче горко, (Мат. кѣ. 36—58 и 69—75. Марк. дѣ. 32—54 и 66—72. Лѣк. кѣ. 39—26 Іаан. нѣ. 1—18. и 24—27.).

§. 59. *Иисусъ обевенъ повиненъ за смъртъ търпи поруганія.*

Слѣдъ като са испита Иисусъ отъ Анна и са плеснж отъ одного отъ слугытъ, защото рече на Ар-хіерейтъ че ученіето му, като всенародно, то е и на сичкытъ явно, завожда са при Байафа. Тамъ Архіе-реитъ и старѣйшинытъ и сичгото съборище търсѣхж свидѣтелство върху му. Слѣдъ много лъжесвидѣтел-ства двамина каз вать, че го чули да дума, че може да развали рѣботвореныйтъ храмъ и въ три дни да възсздаде другый нержкотворенъ. Слѣдъ туй засви-дѣтелствуванъе, Архіерейтъ заклева Иисуса да каже, той ли е Христосъ, а като чу отъ него прѣславното му исповѣданъе, скѣса дрѣхытъ си, ужъ отъ ужасъ за хулата. За туй сичкытъ едногласно го обевяватъ повиненъ за смъртъ, и едны го заплюватъ по лицето, другы го удръжтъ, другы покрыватъ лицето му, и като му удрѣхж плесницы, пытахж го съ подсмивка да пророкува кой го е ударилъ. (Іоан. нѣ. 19—24. Мат. кѣ. 59—68. Мар. дѣ. 55—65. Лѣк. кѣ. 63—68.)

§. 60. *Иисусъ битъ прѣдава са на распетіе.*

На другыйа день, въ Петъкъ сутренъта, пакъ са съвѣтуватъ Архіерейтъ и старѣйшынытъ на народътъ